

“Bu uğur ailənin birgə zəhmətinin nəticəsidir”

694 və 676 bal toplayan əkiz qardaşların ailəsindən reportaj

Əkizdirlər, oxşarıqları da var, ancaq Məhəmməd Əli, Əlini Məhəmməd sanacaq dərəcədə deyil. Valideynləri karakter, zövq, istək baxımından da fərqli olduqlarını deyirlər. Lakin ali təhsil müəssisələrinə qəbul imtahanındakı nəticələri bir-birinə çox oxşadı. 694 balla Məhəmməd, 676 balla Əli Ağamaliyev Azərbaycan Tibb Universitetinin müalicə işi fakültəsinə qəbul oldular.

Bu uğur necə əldə olunub? Bu suala cavab tapmaq üçün Sumqayıt şəhərində onların yaşadığı evdə olub qardaşlarla, valideynləri ilə həmsöhbət olduq.

Qeyd edək ki, Prezident İlham Əliyev bir neçə gün öncə 2019/2020-ci tədris ilində tələbə qəbulu imtahanlarında ixtisas qrupları üzrə ən yüksək nəticələr göstərmiş və Azərbaycan Respublikasının ali məktəblərinə daxil olmuş bir qrup tələbəyə Prezident təqaüdü təyin etdi. Siyahıda Əli və Məhəmməd Ağamaliyev qardaşlarının da adı var.

MƏKTƏBƏ GEDƏNƏ QƏDƏR HƏR GECƏ NAĞILLA YATIBLAR

Valideynlərdən uşaqlarına körpəlik dövrlərində yanaşmalarından danışmalarını istədik. **Ataları Niyaməddin Ağamaliyev** deyir ki, 4-5 yaşlarına qədər uşaqların qayğısına qalmaq daha çox xanımın üzərinə düşüb: “Uşaqlar körpə olanda mən rayonda hospitalda işləyirdim, 3-4 aydan bir Bakıya gələ bilirdim. Hər dəfə gələndə bir az böyüklərini görürdüm. Bir dəfə gəldim ki, “gözəl qız, sən saf susan” şeirini əzbər deyirlər. Çox kiçik idilər, amma bir vərəq yarım şeiri əzbər bilirdilər. Etiraf edirəm ki, körpəlik dövrlərində uşaqların üzərində ən çox yük xanıma düşüb. Düzdür, məsafə olaraq yanlarında deyildim, amma daim maraqlanırdım, tez-tez skayp vasitəsilə görüntülü danışırıdım”.

Anaları İlhamə Zülfüqarlı deyir ki, hər zaman ən önəmli işi uşaqlar olub: “7-8 aylıq idilər, qucağıma alırdım, uşaq ensiklopediyasını və rəqləyirdim, kitabdakılarla bağlı onlara danışırıdım. Evdəkilər mənə güldürdülər ki, onlar nə başa düşür ki, sən ona heyvan, gül haqqında danışırısan? Deyirdim ki, başa düşürlər, qoy indidən baxsınlar. Körpəliklərdən mən onlara hər gecə nağıl danışmışam. Nağıldan doymurdular. Məni yuxu aparırdı, amma onlar yenisi danışmağımı istəyirdilər. Bəzən yuxulayırdım, nəyisə düz demirdim, silkeləyirdilər ki, ana, sən bunu düz demirsən (Gülür). Nağıl oxuyanda deyirdim ki, gözünüzü yumun, onları göz önünə götürün. Onlar da gözlerini yumub nağılı göz önündə canlandırırıdılar. Mən bunu məqsədli şəkildə hansısa nəticə üçün də etməyirdim, sadəcə olaraq uşaqlarımla məşğul olurdum. Məktəbə gedənə qədər hər gecə nağılla yatıblar”.

Anaları bildirdi ki, 2 yaş 3 aylıq olanda

uşaqlar 2-3 rəqəmli ədədlərin hamısını oxuyurmuşlar: “Rayona getmişdik, maşınların üzərindəki nömrələri oxuyurdular. Qohumlar ele bilirdi ki, biz hansısa ədədləri əzbərləmişik, ona görə yoxlamaq üçün vərəqə böyük ədədləri yazıb bunlardan hansı olduğunu soruşurdular. Uşaq vaxtı loto veriləşinə baxırdılar, rəqəmləri oradan öyrənmişdilər”.

İKİSİNDƏN DƏ AYRILIQDA BÜTÜN DƏRSLƏRİ SORUŞURDUM

İlhamə xanımın sözlərinə görə, bağçaya getsələr də, qardaşlarda məktəbdən qayıdandan sonra dərslərini hazırlamaq vərdişinin formalaşması bir az vaxt aparıb: “Birinci sinifdə, məktəbdən qayıdıb dərslərini hazırlamağa başlayanda “ana, su istəyirəm”, “çay istəyirəm”, “yemək ver” deyirdilər. Oturmaq vərdişi yaranmamışdı, oynamaq istəyirdilər. Ona görə dərslərini hazırlama müddətlərində tam olaraq yanlarında oturdum. 2-ci sinifdə artıq özlərində vərdiş yarandı. 9-cu sinif qədər hər gün axşam onlardan dərslərini soruşmuşam. İkisindən də ayrılıqda bütün dərsləri soruşurdum. Nə qədər işim çox olsa da, yorğun olsam da, buna ara vermirdim. 9-cu sinifdən sonra gördüm ki, dərslərinə çox məsuliyyətli idilər, artıq soruşmağa ehtiyac görmədim. Təbii ki dərsləri ilə maraqlanırdım”.

Əli deyir ki, analarının davamlı dərslərini soruşması onlara o vaxt heç də xoş gəlməmiş: “Dəhşət yorucu idi, bezmişdik (gülür). Anam soruşurdu, deyirdik ki, öyrənmişik, sa-

bah müəllimə danışacağıq, niyə soruşursan? O yenə də soruşurdu. 10-11-ci sinifdə bir az rahatlaşdıq, çünki arada dərslərini soruşurdu, hər gün yox”.

Məhəmməd isə düşünür ki, ümumiyyətlə, heç bir uşaq məktəb vaxtı məktəbi sevmir: “Təbii ki davamlı olaraq sıx rejimlə dərslərini hazırlamaq yorucu idi. Düzü, fikirləşmirəm ki, hansısa uşaq məktəbi tam olaraq sevsin. Mən də hamı kimi uşağam. Düzdür, yaxşı nəticə əldə olundu, amma yenə də düşünürəm ki, bütün uşaqlar məktəbi bitirəndə sevinir”.

Atası bildirdi ki, Məhəmməd indi belə danışsa da, məktəb vaxtı dərslərinə çox məsuliyyətlə yanaşır: “Məhəmməd 9-10-cu siniflərdə hər gün tezdən 5-də oyanıb dərslərini hazırlayırdı. Biz ona deyirdik ki, o qədər tez oyanma. Gecə 2-yə qədər oxuyurdu. 3-4 saat yatırdı. İndi məqsədinə çatıb, hər şey arxada qalıb, bir az boşluğa düşüb. Ona görə deyir ki, məktəbdən bezmişdim. Məncə, bəzən adam hədəfinə sonuna gələ, o balı toplaya bilməzdi”.

sualın cavabını yazanda texniki səhv etmişdi, ona görə tam 700 olmadı. Əslində, doğru cavabı işarələmişdi, amma iki variantda qaralama olduğu üçün aparat o sualın cavabını qeyd etməmişdi. Ona görə çox stress keçirdi. Apelyasiyaya da verdi, amma nəticə dəyişilmədi”.

İlhamə xanım deyir ki, qardaşlar oxuduğu sinifdə şagirdlər arasında əvvəldən rəqabət olub: “Sumqayıtdakı Texniki və Təbiət Elmləri Liseyini bitirdilər. Onların sinifləri 100 faiz nəticə göstərdi. Hamısı ali məktəbə daxil oldu. Bu uşaqlar arasında hələ aşağı siniflərdə rəqabət var idi. “Kimin summativləri daha yüksək olacaq?” deyərək rəqabət aparırdılar. Təbii ki bu rəqabət birinci biz valideynlər arasında yaranıb, biz də bunu uşaqlarımıza ötürmüşük”.

HƏKİM AİLƏSİ

Məhəmməd bildirdi ki, birinci olmağa özləri can atmışlar, bu valideyn məcburiyyəti ilə olmayıb: “Məncə, valideyn deyində ki, sən hamıdan güclü olmalısən, onda uşağı bezdirəcək. Valideynlərimiz “hamıdan güclü olmalısən” deyib bizi oxumağa məcbur etməyiblər. Birinci olmağı özümüz istəmişik. Düzdür, zamanla bu istək də zəifləyir, amma əvvəllər özümüz istəyirdik”.

Söhbətimiz zamanı ataya zəng gəlir, hansısa xəstə ilə bağlı suallar verilir, o da telefonda cavablandırır. O vaxt Əli mənə yavaşca işarə edir ki, tibbi seçmələrinin bir səbəbi də valideynlərinə gələn bu tipli zənglərdir. Ata cərrah, ana kardioloq. Əli deyir ki, həm də digər sahələrə maraqları olmayıb: “2-3-cü qrup fənlərinə marağımız çox da yox idi. 1-ci qrupda yaxşı ixtisaslar var idi, amma marağımız o qədər deyildi. Yerdə qalırdı tibb. Düşündük ki, valideynlərimiz də həkimdir, bizə kömək edərlər, sahəmizdə daha uğurlu olarıq”.

Məhəmməd də tibbi öz istəyi ilə seçdiyini bildirdi: “Mən də Əlinin fikirlərinə qatılıram. Həm də uşaq vaxtı xəstələndə fikirləşirdim ki, həkim olsam, daha yaxşı olar. Həm özümü müalicə edərdəm, həm də başqalarını. Ümumiyyətlə, ixtisas seçəndə onun maliyyə cəhətdən gəlirliliyinə də baxmaq lazımdır”.

BACARDIĞIMIZDAN ARTIQ NƏZARƏTDƏ SAXLAMISIQ, AMMA...

İlhamə xanım bildirdi ki, oğlanları heç vaxt nəzarətsiz buraxmayıblar, indi isə bu cəhətdən heç də sərt yanaşmanın tərəfdarı deyil: “10-cu sinif qədər dərslər mən aparmışam, babası da gətirib. Özləri məktəbə müstəqil gedib-gəlməyiblər. Heyətə də bizimlə düşüblər. Oxuduqları məktəb bizdən uzaqdır, yaxınlıqda deyildi. Yalnız 11-ci sinifdə məktəbə özləri gedib-gəliblər, yenə də bəzi müəllimlərin yanına hazırlığa özümüz aparırıdım. Bacardıığımızdan artıq nəzarətdə saxlamışıq. Amma indi düşünürəm ki, uşağa bir az sərbəstlik də vermək lazımdır. Biz nəzarətin dozasını çox etmişik. Uşağın xarici mühitə uyğunlaşmasının qarşısını almışıq. İndi ele vaxtdır ki, onlar artıq müstəqildirlər, amma ətraf mühitə uyğunlaşmaq qabiliyyətləri bir az zəifdir, bir az valideyndən asılı vəziyyətdədir. Ümid edirəm ki, tələbəlik müddətində bunlar da aradan qalxacaq”.

Niyaməddin bəy övladlarının da çox gəzmək həvəsində olmadıqlarını deyir: “Həmişə uşaqla dost olmağa çalışmışam. Uşaqla səmimi münasibət saxlayanda hər şey düzəldir. Təbii ki uşaqlar harasa getmək istəyəndə biz onları sıxmamışıq, amma vəziyyət ele gətirib ki, dərslərini çox olub və gəzməyə çox da həvəs göstərməyiblər. Bəzən biz harasa aparmaq istəyəndə deyirdilər ki, dərslərim çoxdur, getmək istəmirik. Müəyyən dönmə üçün nəzarət lazımdır, yeniyetməlik dövrünə oğlan və qızlar üçün çox çətinidir. O müddətdə düşünürəm ki valideyn bir az diqqətli olmalıdır. Bakıya gəzməyə gedirdik, balaca vaxtı Sumqayıt teatrına gediblər. İşimlə əlaqəli ölkə xaricinə çıxma bilmirdik, amma regionlarımıza gəzməyə gedirdik”.

Nənələri Çimnaz Zülfüqarova

deyir ki, ümumilikdə bu uğur ailənin birgə zəhmətinin nəticəsidir: “Həmişə valideynləri qayğı göstərirlər, yeməkləri, yatmaqları, dərslərini oxumaqları həmişə diqqətdə olub. Ən önəmli işləri uşaqları olub. Özləri də çalışqan uşaq idilər. Rus, ingilis dilini məktəb vaxtı öyrəndilər”.

Əli göz həkimi olmaq istəyir, Məhəmməd isə bunu hələ ki zamana buraxdığını deyir. Valideynləri isə seçdikləri istiqamətdən asılı olmayaraq, övladlarının öz sözlünü deyən kadrlardan olmasını arzu edirlər. Biz də bu arzuya qoşuluruq.

